

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12.

Den 15de Marts 1889.

38te Aargang.

Forsynets Styrelse.

Foredrag holdt af Biskop O. F. Whitney, i Saltfoshaden den 11. Januar 1889.

Efter at have gjort nogle indledende Bemærkninger, fortsatte Biskoppen saaledes:

Spvad der fra først af har bragt mig til at tænke paa at holde et Foredrag over nævnte Emne, var en Samtale mellem to af vore Vldster, som jeg overhørte; denne drejede sig nemlig om Forsynets Styrelse, som den ene Vldste sagde, vistnok tog en virksom Del i alle de større Begivenheder, der foresaldt her paa Jorden blandt Menneskene, som f. Expl. Nationers Opkomst og Fald; store politiske Omvæltninger og epoke-gjørende mærkbare Naturbegivenheder enten i Oldtiden eller senere hen i Tiden indtil vore Dage, og efter denne Vldstes Synsmaade, vilde Gud maasse nok være den, der inspirerede en religiøs Reformator og indfød den frembringende Idee i Opfinnderens Sind, saa vel som han maasse var den oprindelige Aarsag til Opdagelsen af alle vigtige viden-

skabelige Sandheder, som ere komne Menneskene til Gode, men vor Vldste troede ikke, at Forsynet befattede sig med Smaating, og, at følgelig mange Smaaegivenheder foresaldt, i hvilke Gud ikke havde nogen videre Interessse eller havde taget nogen virksom Del; med andre Ord, at Gud ansaa det under sin Værdighed, at befatte sig med Smaating, men derimod var den styrende Magt, der fremstjydede alle saakaldte store Begivenheder i Verden. Den anden Vldste derimod, saa denne Sag fra en hel anden Side, og udtrykte sluttelig sine Ansuelser om dette Emne med følgende velvalgte Ord: „Min kjære Broder, dersom Du endnu ikke har erfaret, at Gud har sin styrende Haand i Alt som foregaar, det Ringe saa vel som det Store, saa vil Du, efter min Mening, endnu behøve at lære en god Del“.

Lad os for et Øjeblik dvæle ved denne Bemærkning, og lidt nærmere

undersøge Forstnævntes Synsmaade, og fra hans Standpunkt spørge os selv: „Hvorfra skriver sig egentlig Historiens store Begivenheder? hvorved fremkommer disse skrækelige Naturuvaltninger, som bringe Jorden til at skjælve, og som ved deres Tordenroft sætter Nationerne i Forbavelse og Stræk? hvad er det, som frembringer den mægtige Lavine, der, idet den skrider ned ad Bjergets Sider river Alting med sig i sin uimodstaaelige Fart, sonderbrydende og knusende Alt paa sin Vej, opshlydende Klosterne og Dalene, i hvis Skjød den tilsidst gjenmer sit Bytte? — Er det ikke de smaa ubetydelige Sneflager, som falde lødlose og lidt ad Gangen, men efterhaands ophobe sig til de store Masser, der danner den frygtelige Lavine? — Den, er i Begyndelsen almindeligvis kun en ren Ubetydelighed at se til, sat i Bevægelse ved en eller anden lille tilfældig Omstændighed, men, efterhaands som den ruller nedad Bjergsraaningen, voxer den i Størrelse og Kraft ved at forene sig med det tilsyneladende uslydige, fredelige Element — Sneen — som ligger i dens Vej, og styrter tilsidst, som den knusende Lavine frem og tilintetgjør al Modstand. Kan man med Rette sige, at Gud nok frembragte Lavinen, men ikke Sneen som den bestaar af? Kan man sige, at Gud har skabt Havet, men ikke Vanddraaben? Kan man sige, at han har dannet vor Klode med dens Fastlande og Der, men ikke det lille Sandkorn, som udgjør den væsentlige Del, hvoraf Bjergene, og Alt andet Stort paa Jorden, bestaar? — Kan man sige, at hans Kraft viser sig i Lynet og Tordenen, men ikke i den jagterislende Bæk eller Smaafluglernes kvivrende Sang? — Det synes netop, at Smaating ere ligesom Frøet, hvoraf det Store udvikler sig. Alvernet (Egenodden)

er vistnok en lille Rod, men den gjemmer i sin Skal Spiren til den mægtige Ege, under hvis udbredte Grene baade Dyr og Mennesker maaſte ville søge Ly, ligesom ogsaa Himlens Fugle ville fæste Bo og bygge i dets prægtige Krone. Er Gud Ophavet til Egetræet, men ikke til den lille Rod, hvorfra det tog sin Begyndelse? — Saaledes kunne vi lede enhver af Historiens store Begivenheder tilbage til en ganske lille Begyndelse — alle de største menneskelige Foretagender til smaa oprindelige Omstændigheder, som, skjønt de kunne synes ubetydelige og uanseelige i Menneskenes Øjne, alligevel ere baade store og bethdningsfulde i Forhønds.

Vi leve paa en Tid, som lover at skulle overgaa alle foregaaende Tidsaldre i enhver Henseende til vigtige og storartede Begivenheder, saa vel som i Videnskab, Magt og Civilisation, fordi det er Tidernes Fyldests Husholdning, der kan sammenlignes med det store Hav, i hvilket alle Fortidens Begivenheder, ligesom mindre Strømme have deres Udlob. Lad os betragte Begyndelsen til denne Uddeling. Hvorledes begyndte Gud dette store Værk, som nu har udviklet sig i den Grad, at Verden begynder at indse, at „Mormonismen“ har overstredet det Stadium i Historien, hvor man kan lade den være upaaagtet, idet man ikke længere kan undlade at skænke den sin Opmærksomhed. Den skrider triumferende fremad mod den Sejr, som var den bestemt og forudsagt fra Begyndelsen, endog før denne Verdens Grundvold blev lagt. Men hvorledes begyndte dette Værk? — En ringe Bondedreng gik en Dag ud i Skoven, før at bede Gud om en Betsignelse. Han var fuld af Tvivl og Betsværminger angaaende et meget vigtigt Spørgsmaal, nemlig: hvilken af de mange forskjellige kristne

Troesbekjendelser der kunde være den rette. Han søgte efter Sandheden, og bad den Almægtige om at blive vejledt, saa at han kunde erholde den; thi han troede, at der var en Gud til, og at han vilde opfylde hans Begjæring. Han rettede sig simpelthen efter Apostelen Jakobs Formaning: „Derjom Noget fattes Visdom, lad ham bede af Gud, som giver Alle gierne, uden at bebrejde, saa skal det gives ham“. Josef Smith havde fuld Tillid til disse Ord, og hans Tro var saa stærk og levende, at Gud ikke kunde undlade at opfylde hans Begjæring. Sandt nok han var kun en lille ubetydelig Dreng — et uanseligt lille dødeligt Væsen blandt Guds mange Millioner af levende Skabninger — men han følte sig ikke tilfreds med den Grad af aandelig Udvikling, som han den Gang havde naaet; han ønskede og bestræbte sig for at vide mere, og han troede, at Herren vilde skjænke ham, hvad han begjærede. Han troede ikke, som saa mange af de sekteriske Kristne tro i vore Dage, at Himlen var for bestandigt tillukket, og at Gud ikke mere vilde tale til Menneskene, men han troede paa Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud, som aldrig forandrer sin Karakter, men er „den Samme i Gaar, i Dag og til evig Tid“. Han bojede sig i Ydmyghed for Gud og blev ogsaa bønhort.

Dette Bænk begyndte saaledes med denne ringe Dreng, og den 6. April 1830, mødte sex ydmyge Mænd og organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dette var Spiren til det Bænk, i Forhold til hvilket, denne Verdens Riger ville komme til at synes ubetydelige, og, ligesom Rættens Stjerner, ville de synes blege i Sammenligning med den opgaende Sol. Dette vil maasse, i Verdens Øjne, synes som Præleri og Sværmeri.

Menneskene have i saa lang Tid været vante til at anse alt Saadant som Noget, der ikke vedkommer Gud og „skjont de bekjende ham med Væberne, saa ere deres Hjærter dog sjærnt fra ham“. Dette er især Tilfælde i den politiske Verden, hvor man paa det bestemteste udelukker Gud fra al Indblanden i verdslige Affærer, og derfor anser saadanne Anskuelser, som dem jeg her har httret, for højst urimelige. Det gjør mig ondt, at jeg her ser mig nødt til at bemærke, at denne Tvivlens og Bantvoens Surdejg ogsaa har trængt sig ind blandt dette Folk som her tales om, og derfor kan man undertiden træffe paa Udsister som paastaa, at Gud nok befatter sig med de vigtigste eller mest betydningfulde Begivenheder, men ikke med de smaa.

Er dette Begreb om Gud rigtigt, naar vi betænke, at hans Søn, Jesus Kristus, lærte sine Apostler, at de ikke behøvede at medtage Pung eller Taske, ej heller to Kjørtler, naar de gik ud for at prædike Evangeliet, men at de skulde gaa i Tro, stolende paa Gud, som vidste at de havde disse Ting behov, og han vilde sørge for, at de fik hvad de tiltrængte af dagligt Brød og andre Fornødenheder. Er han ikke den, om hvis Forsyn og Omførg der siges: „endogjaa Eders Hovedhaare ere talte“, og „end ikke en Spurv falder til Jorden uden Eders himmelske Faders Vidende“? Er han ikke den Gud, hvent Jesus hentydede til, den Gang han sagde: „Betragter Vilserne paa Marken, hvorledes de voxe; de arbejde ikke, spinde ikke; men jeg siger Eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt, som een af dem. Klæder Gud saaledes det Græs paa Marken, som er i Dag, og i Morgen kastes i Ønen, skulde han ikke meget mere klæde Eder, I lidet Troende?“ Kan man tro, at

en saadan Gud ikke befatter sig med Smaating, naar man veed, at han „agter paa de unge Navne, som strige efter Føde“; en Gud, som baade horer Lyden af kæmpende Hære paa Jorden, saa vel som de frelste Skarers Hosanna i Himmelen, og tillige vil lytte til et lille Barns hdmgye Begjæring?

Seg agter her, at omtale en lille illustrerende Begivenhed, som angik Een, hvis Minde stedse skal være mig i dyrebar Erindring, nemlig min Moder. Det traf sig en Dag, medens hun var et Barn, at hendes Moder, idet hun gik ud et Errende, advarede hende om ikke at røre ved Talerkenerne som stode eller laa paa Bordet, „for“, tilføjede hun, „derjom Du slaar nogen af dem itu, saa faar Du Bant“. Hendes Moder var af den Slags Kvinder, som altid holder Ord, hvad enten de love Godt eller Ondt — en Foræring eller en Tugtelse — hun var vant til altid at holde sit Ord og udføre sine Trudsler paa det bestemteste. Desuagtet gjorde min Moder netop det Modsatte af hvad hun var bleven advaret om, idet hun, saasnart hendes Moder havde forladt Huset, vilde nedlade Wordklappen, hvorved hun kom til at lade flere Talerkener falde paa Gulvet, saa at de sloges i Stykker. Der er maasse ikke Mange, som nu kunne danne sig et rigtigt Begreb om Størrelsen af det Tab, som herved var skeet i hine Fattigdommens Tider. Den lille Pige var aldeles ude af sig selv af Skræk; hun vidste, at hendes Moder vilde udføre sin Trudsel og straffe hende; hun havde en ubetinget Tillid til at Moderen vilde holde Ord og iværksette sin Trudsel, eftersom hun aldrig plejede at sige een Ting og mene en anden. Men Barnet kom til at tænke paa sin Fader i Himmelen — den evige Fader — og hun gik ned i en Krog af Haven og,

under et Tøletræ bøjede hun sig paa Knæ for Gud, som regjerer over Jorden og holder alle Menneskers Skæbne i sin Haand; hun bad ham om, at blodgjøre Moderens Hjærte, saa at hun ikke skulde straffe hende. Da hun havde endt sin Bøn, sprang hun op, fuld af Glæde og Beroligelse; thi, den Helligaand havde sagt hende, at Moderen ikke vilde udføre sin Trudsel. Da Moderen kom hjem, og saa hvad der var skeet, tog hun Barnet ind i et andet Værelse, for at give hende en alvorlig Frettesættelse og derpaa den lovede Tugtelse, men netop da hun stod i Begreb med at udføre denne sin Hensigt, fandt hun, at Armen havde tabt sin naturlige Kraft, og at hendes Hjærte var blevet saa ømt og medlidende for den Ville, at hun lige saa lidt kunde slaa Barnet, som hun kunde tage en Kniv og stode hende den i Hjertet. Kan Nogen endnu sige, at Gud kun befatter sig med det Store, men ikke med Smaating? — Denne Anekdote blev mig fortalt af min Moders Fader, Heber C. Kimbal, som havde fortalt den i den theologiske Skole i Kirkland i Nærværelse af Profeten Josef Smith og mange andre ledende Uldster i Israel, og det bragte dem til at udgyde Taarer, som om de vare Børn; thi det Omne, som havde været under Overvejelse, var: „Hvori bestaar sand Tro paa Gud?“ — Josef, hvis Hjærte var ømt som et Barns, græd med de Andre, og, efterat have astorret Taarerne, sagde han: „Brødre, jeg er ikke i Stand til bedre at forklare Eder hvad sand Tro er, om jeg end vilde forsøge det hele Natten, end som Broder Kimbal, ved denne Anekdote har fremstillet den. Den er aldeles træffende, og viser os hvad der menes med virkelig Tro“. Ja, dette er visseelig Tro, at henvende sig til Gud med et hdmgyt

barnligt Sind fuldt af oprigtig Tillid til ham, ikke bedende med højtravende Udtryk eller svulstige Talemaader, men med ligefremme Ord, der udtrykke Sjælens inderligste Ønske. Men en saadan Fremgangsmaade synes Verden ikke om nu, og, som jeg før sagde, man har næsten ganske udelukket Gud fra al Del i menneskelige Affærer.

Egennyttens og Hovmodets Aand synes derimod at herske i Verden og Menneskene tragte efter at komme i Besiddelse af al den Gode, der med Rette tilkommer Skaberen. Det er den samme Aand, som bejlede Nebukadnezar i gamle Dage, medens han fra Babylons høje og stærke Mure, stuede ud over den prægtige Stad med dens hængende Haver; den blev den Gang anseet som eet af Verdens Underværker og havde hundrede Kobberporte i de høje Mure, der vare tykke nok til at flere Stridsvogne kunde kjøre ved Siden af hverandre ovenpaa den — en saadan prægtig Stad og stærk Fæstning syntes at kunne spotte ad enhver, som helst Fjendes Forsøg paa at indtage den — den blev derfor kaldet „Kaldæernes herligste Menodie“ — „Babylon den Store“. Som han saaledes betragtede alt dette fra sit Slot, jagde han ved sig selv, opblæst i sit Hjertes Stolthed: „Er ikke dette Babylon, den Store, som jeg har bygget til et kongeligt Hus, ved min Magt, og til min Herligheds Gode?“ — Kongen var, lidt iforvejen, bleven advaret i en Drøm, som Profeten Daniel udthede for ham, om den Fare, der truede ham, dersom han gav efter for denne opblæste Stolthed, der vilde bringe ham til at glemme, at Gud ogsaa havde en Haand med i menneskelige Regjerings-Anliggender, og at han besidder Magt til at give Riget til hvem han vil. Der blev, i denne Drøm, vist ham et meget stort Træ,

hvis Grene vare bedækkede med skønne Blade og herlige Frugter til Bederkvælgelse og Glæde for baade Mennesker og Dyr. Træets Top syntes at naa til Himlen, medens dets Grene overskyggede Jorden. Medens han i Drømme undrende betragtede det, hørte han en Røst fra Himmelen, sigende: „Hug Træet om og afhug dets Grene, afriv dets Blade og bortspred dets Frugter, at Dyrene, som ligge derunder, maa fare bort og Fuglene af dets Grene; dog lad Stubben med dens Rødder blive i Jorden“. Dan. 4, 14—15. Denne Drøm blev saaledes udthet — Nebukadnezar var selv Træet, som han havde seet i Synet; thi paa den Tid var Babylon et Verdens Rige, efter som det havde overvundet og underlagt sig alle andre Riger paa Jorden. Babylon blev derfor kaldt „al Jordens Hammer“. Jer. 50, 23. Hvor som helst der fandtes Mennesker eller Dyr; der herskede Nebukadnezar, som vindstrænket Konge; ja endogaa Pagtens Folk, Israels Hus, havde maatte underkaste sig ham, som Herren den Gang kaldte „sin Tjener“. Men, ulykkeligvis, glemte han, at Gud var den, der havde op højet ham, og, ligesom mange af vor Tids Regenter, Politikere, Konger, Præsidenter, Styrere og andre indflydelsesrige Mænd, indbildte han sig, at han havde udrettet alt dette — at han havde overvundet Nationerne og opbygget denne prægtige Stad, og — som Napoleon i den senere Tid en Gang udbrød: „Seg er Frankrig“, saaledes erklærede Nebukadnezar om sig selv: „Seg er Babylon, den Store“.

Efterat han havde udtrykt sig paa denne storpralende Maade, „hørtes en Røst fra Himmelen, sigende: det være dig sagt, Kong Nebukadnezar! Riget er gaaet fra dig, og man skal udstøde dig

fra Folk, og din Volig skal være hos Dyrerne paa Marken, man skal lade dig smage Urter, som Orne, og hvv Tider skulle omstiftes over dig, indtil du kjender, at den Højeste har Magt over Menneskenes Rige, og giver det til hvem han vil". Dan. 4, 31—32. Hvad der var bleven sagt ham, gif bogstavelig i Opfyldelse; dog kan det siges til Roes for Nebukadnezar, at han omvendte sig efterat de „hv Tider“ (hv Aar) vare forløbne, da han var bleven tilstrækkeligt ydmyget og havde lært, at han ikke maatte tage Wren selv, men erkjende Guds Haand og Styrelse i den Storhed, som han besad. Riget blev derefter gjengivet ham, og han gav Gud Wren og erkjendte at han (Gud) var Konge paa Jorden, lige saa vel som i Himmelen.

Der er en anden meget mærkelig Omstændighed, som staar i Forbindelse med denne historiske Kjendsgjerning, det er, at endskjøndt denne store Mand (thi han var virkelig en stor Mand) var fuld af Uergjerrighed, Forsængelighed, Hovmod og Begjærlighed, saa værdigede dog Gud, at kalde ham sin „Tjener Nebukadnezar“, og, ved Profeten Jeremias, befalede han sit udvalgte Folk, at undertafte sig Kongen af Babylon, med Løfte om at det skulde „gaa dem vel“, hvis de vilde gjøre det; men dersom de allierede sig med Kongen af Ugypten, saa vilde Nederlag og Ulykker blive Følgerne. Vi vide Alle, hvorledes dette gif i Opfyldelse: Jerusalem blev indtaget og Staden blev lagt i Grus; Templet blev berøvet dets skønne Kar af Sølv og Guld; Judæ Konge, tilligemed Fyrsterne, Præsterne og mange Tusinder af Folket, som havde undgaaet at falde i Krigen, bleve forte i Lænker til Babylon, fordi de ikke adlød Profetens Raad og undertafte sig „Herrens

Tjener, Nebukadnezar“. Profeten Daniel, som havde udthdet den foromtalte Drøm, saa, vel som flere andre for denne mægtige Konge, var selv een af disse bortførte jødiske Fyrster. Dette burde bringe os til lidt Overvejelse. — Kunde den babyloniske Konge, Nebukadnezar, virkelig være Herren Tjener? — Herren, selv benævner ham paa denne Maade, og hvad der er endnu mere mærkeligt, den Mand, som Gud siden oprejste til at fratage Nebukadnezars Efterfølger (hans Son Balsazar) Regjeringen, blev virkelig nævnt ved Navn 150 Aar før han blev født. Profeten Esaias udtaler sig i følgende Ord, om Perserkongen Cyrus: „Saa sagde Herren til sin Salvede, til Cyrus, hvilken jeg tog fat ved min højre Haand, til at nedkaste Hedningerne for hans Ansigt, og løse Bællet fra Kongernes Lænder, til at aabne Døre for ham, og Porte skulle ikke tilslukkes“. Esaias 45, 1. Her finde vi saaledes en anden Mand, (antagelig var han en Hedning, men under alle Omstændigheder var han ingen Israelit) og Herren kalder ham endogjaa ved Navn inden han blev født, og tilmed benævner ham ikke alene „sin Tjener“ men sin „Salvede“. Er det ikke derfor mærkeligt, at vi endnu kunne træffe Mænd, der tro, at Gud ikke har noget at gjøre med Regjeringerne her paa Jorden.

Vi, Sidste-Dages Hellige, skue henimod en Tid, da han, hvem vi anse som Kongens Konge, vil selv regjere her blandt Menneskene paa Jorden, eftersom det er hans uomtvistelige Ret. Vi tale om den Tid, og skue fremad med glad Forventning, mod den herlige Freds- og Retfærdigheds Regjering, der vil vare i et Tusind Aar, da Gud selv personlig vil regjere og Jesus være Konge over Jorden. For mig synes det, mine Brødre og Søstre, at Gud

ogsaa nu er Konge over denne Jord, og at han altid har hersket over den, samt at han benytter Menneskene, som sine Redskaber idet han ogsaa nu styrer, hvad man almindeligvis kalder menneskelige Affærer; og jo før vi indse dette, desnærværende ville vi komme til den rette Forstaaelse af det omhandlede Æmne, thi jeg ikke hermed mener, i mindste Maade, at ville forringe eller tilsidejætte Begrebet om Guds personlige Regjering som Kongers Konge, eller at Gud nu er Jordens Konge og raader over alle menneskelige Regjeringer, enten saa disse ere under Konger, Præsidenter, Byraad, Kongresser eller Ministre; thi de bestaa kun saalænge, som han vil tillade dem at eksistere.

Vi Sidste-Dages Hellige have Tro paa et bemyndiget Præstedømme, som har Ret til at lede og styre i alle Ting. Dette er Meningen af Benævnelsen, Præstedømmet; det er Guds Myndighed; det er den Autoritet som er anerkjendt i Himlen saa vel som paa Jorden. Gud og hans Engle udgjøre et sælles Broderskab i Himlen. Hvad vi kalde Præstedømmet her paa Jorden, bestaar af visse Mænd, som Gud her har udvalgt til at repræsentere sig, og de ere derfor hans Tjenere og bestiftede Sendebud til at udføre visse Missioner i hans Navn eller med Myndighed fra ham. Vi maa absolut indrømme denne Kjendsgjerning; thi, naar en Mand er bleven bestiftet til at repræsentere Gud og udføre Noget i hans Navn, saa er det nødvendigvis ligesaa bindende og gyldigt, som om Gud selv havde udført det. Vi læse i Skriften, at den store Kongers Konge, som vi har omtalt, vil komme i sin Herlighed, for at regjere paa Jorden, og at han vil sidde paa sin Herligheds Trone og lade alle Nationer blive

fremstillede for sig, hvorefter han vil adskille dem, ligesom en Hyrde stiller Faarene fra Bukkene. Faarene vil han stille ved sin højre Side, men Bukkene ved sin venstre Side, og han vil siige til dem ved sin højre Side: „Kommer hid, I, min Faders Beliggenhed, og arver det Rige, som var berebet for Eder før Verdens Grundvold blev lagt; thi, jeg var hungrig, og I gave mig at spise; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var nogen, og I klædte mig; jeg var syg og i Fængsel og I besøgte mig — og de skulde da svare: „Herre, naar saa vi dig hungrig, tørstig, nogen, syg og i Fængsel og gjorde dette imod dig? — Da skal Herren svare: Hvad somhelst I have gjort imod een af disse mine mindste Brødre, det have I ogsaa gjort imod mig“. Han vil derpaa vende sig til dem ved sin venstre Side og siige: „Gaar bort fra mig, I Forbandede, som øvede Uretfærdighed; thi, jeg var hungrig og I gave mig ikke at spise, tørstig og I gave mig ikke at drikke, jeg var nogen, og I klædte mig ikke; syg og i Fængsel og I besøgte mig ikke“. De ville da undskyldte sig og svare: Herre, naar have vi forsonet at gjøre alt dette imod dig? og Herren skal svare: hvad I ikke have gjort mod een af disse mine mindste Tjenere, det have I heller ikke gjort imod mig“. Dette viser tydeligt hvad den Fuldmagt og Myndighed mener og indbefatter, som Gud har betroet Mænd, som bære det hellige Præstedømme og have været udvalgte fra Verdens Begyndelse til at repræsentere Gud her paa Jorden blandt deres Medmennesker. Som Verden behandler dem, saaledes behandle de ham. Vi kunne ikke ret godt siige til den, som er Herrens Forløber, „Du er en Bedrager, bort med Dig“ — eller korsfæste, stene

eller nedtræde ham, — og derved aabne vore Arme, for at modtage ham hvis Sendebud og Forløber han var. Hvad som helst vi gjøre mod en Herrens Tjener, enten han er en Apostel eller

en Diacon, saa er det regnet det samme som om det var gjort imod vor Herre, Jesus Kristus. Dette viser Betydningen af det hellige Præstedomme.

(Fortsættes.)

Den 15de Marts 1889.

Menneskets indre Trang.

Medens man i alle Lande træffer paa Religion enten i een Form eller en anden, synes dette, uimodsigeligt at vise, at Mennesket maa have en medfødt Trang eller Tilbøjelighed til at vise sin Værsyngt for et højere Væsen, og til at sætte sig i nærmere venstabelig Forbindelse med Samme. Denne Tilbøjelighed er ofte bleven en Aarsag til megen Sorg og Glendighed blandt Menneskene, ligesom den ogsaa har været en Kilde til at bringe Menneskene de rene og varigste Glæder heri Livet, saa vel som Haab om et endnu bedre Liv efter dette. Ved at blive ført i en fejl Retning har Religionen foraarsaget Sorg, men ved at blive anvendt i den rigtige Retning har den bragt Glæde, men i alle Tilfælde viser den sig som en naturlig Trang, der til alle Tider har gjort sig gjældende hos Mennesket, fra Skabelsens Dag indtil denne. Verdens mange, højstforskjellige Religions-Systemer viser sig derfor, lignelsesvis som lige saa mange Afledninger fra Hovedstrømmen der kommer fra een Kilde — de have taget forskjellig Retninger og blandet sig med den Forbund, hvori de have fortsat deres Løb igjennem Aarhundreder, men de ere fremdeles Band, om just ikke rent Band, som det var i Begyndelsen. Saaledes vidne disse mange Gudsdyrkere, blandt Kristne, Jøder, Mohamedanere og Hedninger om, at der er en Gud til, og at disse Mennesker føle Trang til at søge, finde og behage ham.

Det bliver nu et ganske naturligt Spørgsmaal: Hvorledes kom disse forskjellig Folk til at besidde visse sælles Hovedtræk i deres religiøse Tænkemaade? Alle tænke de sig Guddommen, som en evig, mægtig og velgjørende Person eller Sundshelse, hvem de erkende som Ophav til deres egen og alle Tings Tilværelse, og til hvem de derfor føle sig ansvarlige for deres Handlinger heri Livet; altsaa indbefattende Troen paa et Liv efter dette, med Straf eller Belønning ifølge deres særegne Begreber om Ret og Uret. Er det ikke derfor naturligt at tro, at denne Drift til at søge den usynlige Skaber og Velgjører, er nedlagt i det menneskelige Bryst af den store Skaber selv? — Er det ikke for at vi skulle anvende og udvikle den, ligesom andre Evner og Tilbøjeligheder, som vi kalde Menneskets naturlige Anlæg? Lad os se, hvorledes denne Theori stemmer overens med analogiske Kjendsgjerninger. Ethvert Menneskes aandelige Evner ligge næsten aldeles uvirkomme i Barneaarene, men udvikles med Begemets Vægt og tiltagende Alder, saaledes har det været med Videnskab og alt Andet, som har bragt vor Menneskealder frem til den høje Grad af

Udvikling, hvortil man nu er naaet, i Sammenligning med Menneſteslægtenſ Barndomsdage. Menneſtet har aldrig ſtabt Noget, det har kun gjort Opdagelſer eller draget frem for Lyſet hvad Gud havde henlagt i alle Videnskabers ſtore Forraadshuſ — Naturen. De frembragte intet Ny; de kunde end ikke forandre Naturens Love efter eget Ønſte, men maatte rette ſig efter de evige Love, ſom de fandt og undertiden ſolte ſig ſtolte over at have fundet. Aſtronomi, Geologi, Mathematik og Muſik have altid været ſtryket ved de ſamme underfulde Love, ſom vore ſtorſte Videnskabsmænd kun endnu forſtaa i en ringe Grad. Men Evnen til at fatte, til at tænke og grænſe og til at benytte hvad man ſaaledes fandt ved ſine Beſtræbelſer, denne Evne, og denne Attraa, var nedlagt hos Menneſtet eller, ſom man ſædvanligviſ kalder det, medfødt. Saaledes er det ogſaa med Menneſkets religiøſe Trang. Den er nedlagt hos Menneſket, for at blive udviklet og anvendt. Den kan blive ledet i ſejlagtig Retning, men den er alligevel af guddommelig Oprindelſe og vidner om en Guds Tilværelſe, ligesom de forſkjellige Vandſtrømme — de urene ſaa vel ſom de rene — at der maa være et Udſpring, et højeſte Punkt hvorfra Strømmen tog ſin Begyndelſe. Sand Religion er ſaaledes lig den rene Strøm, ſom ublandet har forſat ſit Løb, men religiøſe Bildfarelſer, under Navn af Religion ere lig de mudrede Vandſtrømme, der ikke længere ere rene, men dog fremdeles ere Vand og vidne om deres rene Oprindelſe — Kilden, ſom er Gud.

„Daaren, ſiger i ſit Hjærte: der er ingen Gud“. Dette erklærede Iſraels berømte Konge og Digter, David, ſom, uden Tvivl, havde haft Beviiſer nok til at kunne tale af Erfaring, og hvad man har lært gjennem de paafølgende fire Tuſinde Aar har ikke kunnet omſtode denne Erklærings uroffkelige Sandhed. Den har holdt ſig under Hedenſkabets og Pavedømmets meſt formorkede Tidsaldre; den har beſtaaet midt i Krigens Tummel, og medens mægtige Nationer maatte bukke under; den har viſt ſig holdbar blandt Jøder, Kriſtne og Mohamedanere; den har været det mægtige Drivhjul i ſtore nationale Omvæltninger; den har været med og ledet de romerſke Legioner, ſaa vel ſom Mohameds vilde Krigere og ſiden Korsfarernes af Religionsiver opflammede Hærſkare og den er endnu ikke tilintetgjort, hverken af Voltaires Filoſofi og Satire eller af det nittende Aarhundredes ſtarke videnskabelige Lyſ — men Daaren vil alligevel ſige i ſit Hjærte: der er ingen Gud.

Naar Menneſkene vilde anvende ſamme Omhu paa at udvikle den naturlige Trang eller Tilbojelighed, ſom er nedlagt hos dem efter at kjende deres ſande Oprindelſe og deres Skaber, ſaa vilde de have fundet og forſtaaet dette langt tidligere og langt bedre end ſelv de meſt Oplyſte nu kjende og fatte det. Denne Paasand er begrundet paa almindelige naturlige Principer og underſtøttet ved analogiſte Beviiſer. Man tænke ſig f. Expl. at leve nogle Hundrede Aar tilbage i Tiden, og ſammenligne Datidens med vor Tids Begreber om Aſtronomi, Geografi, Kemi og Geologi, for ikke at tale om Dampens eller Elektricitetens mangefidige Anvendelſe i Menneſtets Tjenneſte. Man kan blot prøve paa at fortælle et uvidende Menneſte i vor egen Tidsalder, at man er i Stand til at maale og veje Solen og de fjærneſte Planeter, ſamt fortælle om deres beſtemte Afſtande fra hveandere og deres indbyrdes Forholde og regelmæſſige Baner m. m., ſom de have brugt og bibeholdt i umindelige Tider for Menneſtet kunde leve paa denne Klobe, og

man vil sikkert møde med de samme eller lignende Indvendinger hos dem, som man nu møder hos Folk, der sige, at de ikke tro at der er nogen Gud til, og dog er det en Kjendsgjerning at baade Solen og Planeterne kunne maales og vejes og deres Afstande og Forholde til hverandre bestemmes lige saa nøjagtigt, som man kan veje Smør paa en Vægtstaael eller maale Klæde med et Maalebaand. Det er kun Uvidenheden der gjør det Virkelige til en Umulighed i vore Øjne, og saaledes er det med Videnskaben om Gud, som indbefatter alle andre Videnskaber. Sand Religion, bestaar i en sand, fornuftig og naturlig Gudsdyrkelse eller Videnskab. Den er ikke mere unaturlig eller ufattelig end andre Videnskaber, men der maa anvendes en vis, særegen Maade, for at kunne gjøre de forønskede Fremskridt i den Retning, ligesom den Studerende i hvilken som helst anden Videnskab, maa følge en vis, bestemt Methode for at naa sit Maal. Dette Middel benyttede den unge Josef Smith, da han kun var lidt over fjorten Aar gammel. Han fulgte sin indre, naturlige Overbevisning om at der var en Gud til — han søgte ham i Bøn med Tro paa at blive hørt — og derved fandt han hvad han søgte; han saa og samtalede med Gud, og al usikker Theori angaaende det højeste Væsen, blev derved for bestandigt bortfjærnet fra hans Begreber. Andre have fundet Gud paa samme Maade, baade før og senere, og havde Menneskene i Almindelighed, ikke vendt et dødt Øre til den indre Stemme, denne indre Trang til en Gud, saa vilde de maaske nu have været lige saa fortrolige med deres himmelske Fader, som gode, lydige Børn ere fortrolige med deres kjærlige jordiske Forældre, og de vilde sandsynligvis have gjort langt hurtigere Fremskridt i alt hvad der er ædelt, nyttigt og godt end de nu have gjort, fordi de saalænge have været foruden hans Vejledning. C.

Konferencemøder ville blive afholdte i følgende Orden:

i Kjøbenhavn	den 6. og 7. April
i Malmö	— 13. - 14. —
i Aarhus	— 20. - 21. —
i Aalborg	— 27. - 28. —
i Norrköping	— 4. - 5. Maj
i Stockholm	— 11. - 12. —
i Kristiania	— 18. - 19. —

Ankomst og Beskikkelser. Ældste Jens Jensen ankom fra Ulaah den 24. Februar og er herved beskikket til at virke i Aarhus Konference under Bestyrelse af sammes Præsident.

— Ældste Crastus C. Willardsen er herved løst fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikket til at arbejde i Kristiania Konference under sammes Præsident.

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Nutiden fremviser Strafaldets Følger.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 157.)

Hovmod og Undertrykkelse.

Den Stærkes Ret over den Svage gjælder i høj Grad i den frafaldne Kristenheds forskjellige Kirke- og Statssamfund. Skjønt Lovens Bogstav for det meste tilhneladende sikrer Alle lige Rettigheder, saa er Vanden i Samfundsbordenen dog af en tyrantisk, herskeshg, undertrykkende Tendents, og den benytter ogsaa sin moralske Magt paa den mest egoistiske (egenkærlige) Maade. Derved opstaar Klasseforholdene med alle deres sorgelige Onder. Undertrykkerens Fjernhæl føles fra de højeste Rangsclasser ned igjennem alle Stænder til den stakkels Slave, hvis hovmodige Herre næppe betænker, at ogsaa denne bærer Guds Billede og i sit stille Sind maasse nærer et stærkere Haab end han om en Gang at blive Gud lig; men dog findes der endnu mange hæderlige Undtagelser fra denne mest almindelige Tilstand. Der er ikke hermed blot ment fysisk Vold og Undertrykkelse, men derimod mere det moralske Slaveri, hvori de ringere Classer befinde sig som Arbejdere og Tjenere under overmodige Kapitalister og Herskaber. Disse udøve nemlig et saa stærkt Tryk og lægge et saa tungt Nag paa deres saakaldte Underordnedes Skuldre at det, i saare mange Tilfælde, bliver lige saa uuhæderligt, og Følgerne lige saa skjæbnesvangre, som om de indesluttede dem i Fængsler eller belagde dem med Lænker. De dødelige Begjæring nyde vel en Slags indskrænket Frihed som Tjenere, men deres uholdelige Mand — deres Tanker, Tro og

Forhaabninger — maa sædvanligvis rette sig efter deres Herrers Synsmaade eller ogsaa — tages Brodet fra dem, ved at affædige dem. Tusinder vilde med Glæde annamme det evige Evangelium, dersom det ikke var for dette moralske Tyranni, som udøves over Menneskets aandelige Væsen af dem, som bekjende sig at tro paa Kristus. Denne Slags Tyranni viste sig paa en mere iøjnesaldende Maade, under Katholikernes fanatiske Kjætterfølgelser, men nu, blandt Protestanterne lidt mildere, ved at berøve Underledestroende Midlerne til Livets Ophold, eller ved at stille dem i de mest ugunstige Omstændighed til at kunne forkaste sig og deres Familier Livets almindelige Goder, hvilke Skaberen har frembragt til fælles Gavn for alle sine Børn.

Hovmodet vanærer saaledes den ene Del af de Kristne, medens slavisk Frefrygt og krybende Underdanighed ikke mindre bestjæmmer den anden, nemlig de Ulykkelige, som, for at leve, maa saaledes nedværdige Guds Billede, hvilket de bære fælles med deres opblæste, Undertrykkere. Hvilket sorgeligt Skue fremstiller sig ikke for vort Blik, seet fra et rent kristeligt Synspunkt, naar man betragter Folkelivet i Kristenhedens store, folkerige Stæder! Der ser man de Riges Boliger — prægtige Paladser, omgivne med dejlige haver eller andre Behageligheder — men, for at finde de Fattiges Hjem, maa man søge til elendige Huse i Baggaderne,

som oftest paa Tagkamre, i Kjældere eller mørke Baggaarde. Disse forskjellige Samsunds-klasser siges dog alligevel alle at tilhøre den kristne Menighed og dette gjør eller burde gjøre dem til Brødre og Søstre for Herren, dersom de ellers forstod Meningen af Herrens Bøn: „Vor Fader, du som bor i Himmelen“. Tillades det os, at træde indenfor disse højstforskjellige Menneskeboliger, saa moder Øjet kun en endnu mere skjærende Modsatning. Paa Gaden viser dette uhyggelige Billede sig maaste med endnu grøllere Farver. Luxus og Elendighed færdes mellem hverandre. Fra sit prægtige Kjøretøj, ser den rige Mand, som maaste er indboet i Pelsværk, med Foragt ned paa den fattige Medkristen, som ærbodig hilser ham. Forstævnte er maaste paa Vejen til en eller anden Rigmands Fest — Sidstævnte, maaste paa Vejen for at søge om Arbejde, for at skaffe det Allernødvendigste til sin Familie. Sorgelige Scener i hundredevis fremstille sig allevegne i Modsatning til Overdaadighed, Væghst, Undertrykkelse og Foragt ligeoverfor kristne, lidende Medbrødre og Søstre i Nutidens kristne Samsund.

Det er dog ingenlunde blot Læggfolk eller Mennesker, der kun bekymre sig lidt eller slet intet om Religionen, men Gejstlighed — den saakaldte Præstestand af alle Grader — er, i Almindelighed, ikke mindre ærgjerrig, opløst eller herskesyg end de andre begunstige Samsundsklasser. Folkets Sjælsorgere tragte, i Regelen, lige saa meget efter verdslig Ære og Herlighed, som Krigeren, Navigatoren, Videnskabsmanden, Kunstneren eller Opfinderen af de tusinde nyttige, saa vel som unyttige Frembringelser, som vor Tid gjør Brug af, og Udsigterne

til en god Stilling i Livet, indbefattende Rang og en høj Løn i rede Penge, ere, som oftest, de stærkeste Bevæggrunde hos den studerende Ungdom, der bestemmer dem til at vælge den saakaldte geistlige Stand. Det er kun sjældent, at man sporer nogen Hensigt eller et alvorligt Ønske om, dermed at blive et Medskab i Guds Haand til at lede den faldne Menneskehed til Himlen. Man venter sin Løn i denne Verden og gjør sig al mulig Flid for at saa den saa hurtig og saa meget af den som mulig. Derfor omgiver Gejstligheden sig med saa megen hdre Anseelse. Den kjendes ved sin særegne Klædedragt og maa tituleres med særegne Benævnelser, saa som: Velærværdighed, Eminence, og andre Benævnelser, indtil man er naaet op til Rangstogens øverste Trin og, af usigelig Naade, kan saa Tilladelse til at kysse Toffelen, som bæres af Hans Hellighed, Paven i Rom. Sidstævnte bebod det største og maaste det pragtfuldeste Palads i Verden, holder en glimrende Livgarde og Tjenere i hundredevis, medens Pengene i millionvis strømme ind i hans Skatkammer fra alle katolske Lande, under Navn af „Peterpenge“, Pilgrims-Ofre og Jubileums-Gaver. Han lader sig endog undertiden bære paa en Trone, som en Afgud, ind i den prægtige St. Peters Kirke, den største i hele Verden, hvor nylig 50,000 Kristne ydede ham afgudiske Qvationer. (Hyldest.) Havde den gamle Apostel Peter været ilive og tilstede ved hin Vejlighed, og seet hvad dette „Syndens Menneske“ her foretog sig, under Foregivende af at være Petri Efterfølger, saa vilde sandsynligvis Betsignelsen være blevet af samme Betskaffenhed, som den han udtalte over Troldkarlen Simon i gamle

Dage, da denne tænkte at kunne gjøre den Helligaands Gaver til en indbringende Pengespekulation. For den djærve Apostel Peter, ved hin Beslighed udtale disse frygtelige Ord: „Dine Penge være forbandede tilligemed Dig!“ — For den uvidende, vildledte Mængde, vilde han maasse dog have bedet (ligesom hans Herre og Mester gjorde, medens han led paa Korset) „Fader, forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre“.

De fleste protestantiske Gejstlige have, i financierel Henseende, holdt sig temmelig godt paa den katholske Grund. Den engelske Erkebiskop til Canterbury, har saaledes en Gage af flere hundrede Tusinde Kroner om Aaret, medens mange af hans kristne Brodre og Søstre leve i Elendighed som hjemløse, hungrige Gadestrygere eller hængslede deres elendige Tilværelse i Fængslerne. Mange Tusinder arbejde ogsaa som Slaver i de underjordiske Kulgruber, uden en Gang at nyde Godt af Solen, som „Gud lader opgaa over Retfærdige, saa vel som Uretfærdige“, og ligesaa lidt have de Gavn af den aandelige Sol, Kristus, som hine høje, geistlige Herrer ere saa godt betalte for at lade skinne for deres Medmennesker i de kristne Lande. Der siges, at der i London findes to Millioner Mennesker, som aldrig have sat Foden indenfor en Kirke, og dog har denne store Stad det bekjendte Bibelselskab, som udsender Bibler i alle Sprog i alle Lande, og tillige Misjonselskaber med det erklærede Formaal at føre vildfarne Sjæle, især Hedningerne til Kristus. — Hvorledes den kristelige Menneskehærlighed er bleven sammenblandet med den mest hensynsløse Vindeshge, ses maasse bedst ved følgende Uddrag af et amerikansk Blad: „Kineserne beskjulde de Kristne for at have lært dem

Brugen af Opium*), og derefter at sende dem Bibler og Misjonærer for at omvende dem fra denne ødelæggende Last, men nu kommer der en anden Beskyldning mod de Kristne, men denne Gang fra de britiske Besiddelser i Indien. De nyomvendte Hedninger vedblive nemlig at bringe deres Afguder, der ere gjorte af Træ eller Sten, til Misjonærerne eller ogsaa ødelægge de dem i Misjonærernes Paasyn, men dersom følgende Beretning er sand, som er hentet fra et New-Yorker-Blad, saa er der al Grund til at tro, at de Indfødte stedse ville blive forshnede med Afguder, saa længe som de saakaldte Kristne (?) finde god Fortjeneste ved at fabrikere dem. I „Broadway“ (den fornemste Gade i New-York) traf vor Referent hos Bantine, i Nærheden af den fjortende Tværgade, en Mand, som var ankommen direkte fra de Lande, hvor Afgudsdyrkelse endnu er paa sit Højeste, og han erklærede, at det var engelske Fabrikanter, som forshnede Afguden Buddha's Tilbedere med Afgudsbilleberne. „De blive fabrikerede i Birmingham“, sagde han, „og man sender hele Skibsladninger ad Gangen over til Ostindien. Det er blevet mig fortalt, at der komme Skibe i Havn, som ere ladede med Kasser, der indeholde Afguder, paa det ene Dæk, medens det andet Dæk har Kasser fyldte med Bibler. Den samme Vind fører saaledes paa samme Tid baade Giften og Modgiften til de hedske Ryster. De Indfødte kalde disse birminghamske Afguder for Brummagens Guder, og der er altid god Ufsætning paa dem blandt Hinduerne“.

*) Opium er en meget stærk Gift, der tilvirkes af en Plante, som har hjemme og dyrkes meget i Indien. Den benyttes noget nær paa samme Maade, som Tobak, men er langt mere ødelæggende i sine Virkninger.

Paa samme Tid, som alle i det foregaaende omtalte Under taales, sanktioneres og, i mange Tilfælde, nyde Opmuntring og Bemyndigelse, er den kristne Verden, med Gjestligheden i Spidsen, almindeligvis strax færdige til Angreb, saa snart en Hymn Herrens Tjener kommer ind paa dette Guds rige Territorium og paapeger den faldne Kristenheds synlige Mangler i religiøs, social eller politisk Henseende, medens man ingen Skrubler gjør sig over at disse Under eksistere, langt mindre søger at finde den oprindelige Grund til deres Tilværelse eller at finde Midlerne til at bortskaffe dem. Man begynder sædvanligvis Angrebet med at udslynge allehaande haarde Beskyldninger og udsprede løgnagtige Rygter om dem, men hjælper dette ikke, saa anvender man som oftest Pøbelvold, med den Forsikelse, at Præsten sædvanligvis holder sig bag de angribende Koloner, idet han jo gjerne vil bevare Udseende af at være from, sagtmodig og menneskekærlig, og kun undtagelsesvis gaar han i Spidsen for Pøbelen. Under tiden blive ogsaa Lovene anvendte mod disse Herrens fredelige Sendebud, skjønt i mange Tilfælde aldeles mod den Aand og den Forstaaelse, som Lovgiverne havde tiltænkt dem, kort sagt, alle mulige Midler blive bragte i Anvendelse mod Evangeliet's sande Forkyndere undtagen en Kristens rette Vaaben, nemlig Overtalelse i Sagtmødighed og Bevisførelse med gode bibelske og andre fornuftige Grunde. Man er nemlig stædt paa det Næie med, at det ikke nytter at bekæmpe Sandhed med Sandhed, men at det kun er de modsatte Elementer, der kunne bringes i Kampen mod hverandre. Bibelen, som erkendes at være hele Kristenhedens Rettegjort, indeholder

Apostlenes Lærdomme og en Beretning om deres Virksomhed, og den tjener derfor ingenlunde til at støtte eller forsvare Nutidens religiøse Afvigelser og mange ugudelige Udsejleser, men tværtimod til bedre at behjæ dem, ved at fremstille Apostlernes og de første Kristnes rene Liv og Være i Modstæning til Nutidens.

De Sidste-Dages Hellige have jaaledes været Gjenstand for den kristne Verdens forenede Had og Forfølgelse. De Eldeste, som have været udsendte i Verden, som Missionærer med Frelsens Evangelium, have modt Modstand i næsten alle mulige Skikkelser. Løgnagtige Rygter ere blevne udsprede om dem fra Præstestolen og igjennem Pressen, og det derved frembragte Had, har bragt de uvidende, lidetænkende Mænsker af Folket til at forfølge deres bedste og mest opofrende Venner, Herrens Tjenere, paa det grusomste. Martyrernes Blod raaber desværre om Hævnen, imod Nutidens kristne Fanatikere, som, opirrede til at begaa disse Ugjerninger, endog maatte derved tænkte at bevise Gud og deres Medmennesker en Tjeneste. O, faldne Kristenhed! hvor dybt du er falden; se din Skade er ulægelig og dit Endeligt vil være sorgeligt og elendigt. Hør din Dom, udtalt af ham, som ikke kan lybe: „Betaler hende, som hun har betalt Eder, gjengjælder hende dobbelt efter hendes Gjerninger; skænker hende dobbelt i den Rætt, som hun har skænket med. Saa meget som hun har opshøjet sig og levet i Uppiggelse, saa meget giver hende af Sorg. Fordi hun siger i sit Hjærte: jeg sidder som Dronning, og er ikke Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se: derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag, nemlig Død, Sorg og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærkt

er den Herre Gud, som dommer hende". Ab. 18, 6—8.

Ved at læse hele dette Kapitel vil man finde flere andre mærkelige Udtalelser om dette aandelige Babels Skjæbne. Babel betyder Forvirring, og er en aldeles træffende Benævnelse for Nutidens Kristenhed; men ligesom disse Ulykker ere Guds Straffedomme, fuldbyrdede paa „den store Skjoge, som har givet alle Hedninger at drikke af sit Horeris giftige Vin“, og vil bringe Sorg, Elendighed og Død over de Ugudelige, saaledes skulde de frembringe Glædesudbrud iblandt de Frelste, som omringe Guds Trone i Himmelen; thi, lad os læse videre: „Og derefter hørte jeg en høj Røst af en stor Skare i Himmelen, som sagde: Hallelujah Saliggjorelse og Ære og Pris og Magt være Herren vor Gud! thi jande og retfærdige ere hans Domme, at han har dømt den store Skjoge, som fordærvede al Jorden med sit Horeri, og at han har krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand“. Ab. 19, 1—2. Ved at læse det sjette Kapitel i Aabenbaringen 9. til 11. Vers finde vi hvad der er Marsjag i, at disse Straffedomme endnu ikke ere fuldbyrdede: „Og der det (Guds Lam) oplod det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare; og de raabte med høj Røst og sagde: Herre, du Hellige og Sanddruel hørlønge tovet du at domme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? — Og det blev givne hver af dem, lauge hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulle ihjelslaes ligesom de“.

Johannes, den elskede Discipel, saa

i dette mærkbærdige profetiske Syn, hvad der skulde ske i de sidste Dage, i vor egen ophlyste kristelige Tidsalder. De Sidste som skulde ihjelslaes herefter vilde lide Martyrdøden i de sidste Dage, efter som Guds Straffedomme ikke vilde blive fuldbyrdede paa det blodbesudlede kristne Babel, indtil Tallet blev fuldt. Vi ville lade Kjendsgjeringerne tale i denne Sag, efter som de tjene til at fremvise andre af Fraaldets Følger.

I Klippebjergenes Dale i Nord-Amerika bor et religiøst Folk, som almindeligvis er bedst kjendt under Navnet „Mormoner“, men deres rette Navn er „Sidste-Dages Hellige“. De udgjøre ikke nogen særegen Nationalitet, men, som Borgere i andre Dele af den store Union, ere de enten Indfødte eller naturaliserede efter Landets Love. De første Nybyggere kom der i Juli 1847, efter at de gjentagne Gange havde været fordrevne fra deres Hjem i de østlige Stater og berøvede næsten Alt uden Livet. Denne haarde Medfart havde de taalmodig udholdt, fordi de søgte sig overbevist om, at Gud atter havde aabenbaret sig direkte fra Himmelen, ligesom han gjorde i gamle Dage, ved personlig at vise sig og tilkjendegive sin Villie, saa vel som ved at sende Engle i samme Djenst til sine Tjenere; at han paa denne Maade har bestitket „Rogle til Apostler, Rogle til Profeter, Rogle til Evangelister, Rogle til Hyrder og Lærere“ ligesom han fordem gjorde, kort sagt, at han har gjendrettet sin Kirke paa Jorden, med alle den første apostoliske Kirkes ejendommelige Kjendetegn, Gaver, Kræfter og Betsignelser — at han har gengivet guddommelig Fuldmagt til at udsøre Evangeliets hellige Ordinantser her paa Jorden, med bindende Gyldighed for Menneskenes Sjæle i Himmelen

— at Josef Smith var det første udvalgte Redskab i denne Tidssalder, som Herren benyttede i sin Tjeneste, men at han siden har forøget Antallet af sine be-
myndigede Tjenere til flere Tusinde, som have baaret deres Vidnesbyrd om disse vidunderlige Kjendsgjerninger. Deres advarende Røst har lydt i næsten alle Lande paa Jorden, medens Tusinder af troende Mænd og Kvinder, i mange Aar, bogstaveligen have adlydt den Røst fra Himlen, som sagde: „gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Plager“. Aab. 18, 4. Det er Nutidens Israel, som er indsamlet, ifølge Herrens Be-

stemmelse og Profeternes Forudsigelser angaaende de sidste Dages store og mærkværdige Begivenheder. Det er tillige en absolut Følge af Krasaldet, uden hvilket alt dette vilde have været overslodigt. De Sidste-Dages Hellige staa derfor i vor Tid, som saa mange levende Vidner om een af Krasaldets vigtigste Følger, Gjenoprettelsen. — Deres Samfund, deres Historie og deres nuværende Opholdssted grunder sig paa denne Kjendsgjerning, og det kan ikke nægtes, at dette er det mest interessante og opmuntrende Resultat, som Nutiden har at fremvise som en Følge af Krasaldet. (Sluttet.)

Blanding.

Den pragtfulde Hoffstat, som den lille spanske Konge har om sig, kan intet andet Kongebarn i Verden opviise Magen til. Det halvtredie Aar gamle Barn har en hel Flok af Tjenere, ja endog en Geheimsekretær. Men det forslaar dog lidet mod Keiseren af Kinas talrige Betjening. Denne store Potentat havde i sin tidligste Barndom over 500 Mennesker til sin personlige Betjening. Hvortil skulde de bruges alle? Et Medlem af det kinesiske Hof har oplyst, at 80 vare Opvartere, 25 Visitebærere, 10 Solfærmbarere, 30 Læger og Saarlæger, 7 Koffe, 23 Kjøkkenmedhjælpere, 50 Tjenere og Bude, 50 „Aflædere“, hvis Opgave var at aflæde og opbevare de kejserlige Klæder, 75 Astrologer, 16 Guvernører og 60 Præster. Med 30 Koffe og 30 Læger er det beshynderligt, at Kuang-Hoit, Keiser af Kina, er naaet at blive 17 Aar gammel.

Dødsfald.

Maren Andersen, født Nielsen, døde i Richfield, Sevier Co., Utah, den 29. Januar 1889. Hun var født paa Fyen i Danmark, den 25. Januar 1823.

Karoline Olsen, født Johansen, døde i Ephraim, Sanpete Co., Utah den 19de Januar 1889. Hun var født i Mt. Pleasant, Sanpete Co., Utah, den 5. April 1863 og blev gift med A. C. Olsen, som tilligemed deres to efterladte Børn begravede det Tabet de have lidt ved hendes bortgang.

Indhold.

Forsynnets Styrrelse, Foredrag holdt af Biskop D. F. Whitney i Salt- søstaden d. 11. Januar 1889.	174	Konferencemøder	186
Red. Bem.: Menneskets indre Trang	184	Ankomst og Beskiftelser	186
		Nutiden fremviser Krasaldets Følger	187
		Blanding	192
		Dødsfald	192

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzøensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).